UN DOCUMENT DE ÎNALTĂ ȚINUTĂ PARTINICĂ, O ADEVĂRATĂ „CHARTĂ A COMUNISMULUI ÎN ACȚIUNE"

PRODUCȚIA — TEREN FERTIL DE PERFECȚIONARE MORALĂ ȘI POLITICĂ

Sînt născut și crescut în Valea Jiului. Încă de tînăr, după ce dovedisem că îmi place munca, că o stimez, am fost primit în organizația U.T.C. Viața de utecist îmi va stărui întotdeauna în inimă și în amintire ca o perioadă în care am deprins felul de a gîndi politic de acționa cu îndrăzneală comunistă, de a discerne cu maturitate. M-am format și m-am călit pentru a deveni membru al partidului și dacă astăzi sînt un comunist apreciat, aceasta o datorez și organizației U.T.C. care m-a educat și căreia îi voi purta întreaga mea recunoștință. Prin aceasta înțeleg însă nu simple vorbe, ci participare efectivă, nemijlocită la educarea tineretului în spiritul comunist, în spiritul munciii al cinstei și omeniei.

In calitatea mea de director al I.G.O. Petroșani și ca fost sportiv de performanță în echipa Jiul, scriu aceste rînduri sub impresia covîrșitoare pe care expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la lucrările Plenarei C.C. al P.C.R. din 3—5 noiembrie — strălucit exemplu de analiză marxist-leninistă creatoare, principială, a fenomenelor din viața noastră contemporană — a produs-o în ființa fiecărui membru de partid, a fiecărui om al muncii. Conștiința fiecărui cetățean al țării a fost înarmată cu un cod al educației partinice, cu modul în care trebuie să conviețuiască și să muncească în chip comunist.

Am încercat să desprind din dezbaterile lucrărilor plenarei esențialul : ce-mi revine de făcut, care-i părticica mea de contribuție la progresul societății noastre. Și am reținut printre altele : să mă autoeduc tot timpul, să nu spun niciodată „de-acum gata, nu mai am ce învăța, sînt un om desăvîrșit", să pătrund mai profund legile politice care guvernează astăzi societatea noastră, lumea în care trăim, să-mi racordez mai bine munca la existențele partidului, ale societății. În același timp, să fiu la locul meu de muncă, ca și în cadrul secției de fotbal a clubului Jiul, un bun și priceput activist de partid, un bun îndrumător și educator al tinerilor, să nu mă împac cu superficialitatea, cu indolența unora, să fiu un adevărat revoluționar.

În cadrul clubului Jiul, munca politico-ideologică deține un loc important printre preocupările majore ale conducerii și ale tuturor sportivilor. Sîntem hotăriți să nu facem nici un rabat acelor fotbaliști care nu vor să se încadreze în procesul de producție. Fotbalul nu este o meserie. **Singurul teren fertil pentru perfecționarea morală și politică a omului nou îl reprezintă procesul de producție.** A separa sportul de muncă, considerîndu-le ca două noțiuni distincte înseamnă a te separa de sensurile vieții, de dimensiunile superioare ale afirmării prin muncă în opera de edificare socialistă a patriei. Condițiile de viață și de pregătire ale fiecărui fotbalist sînt astăzi substanțial superioare față de trecut. Fiecare tînăr are largi posibilități să se desăvîrșească profesional, să-și formeze un viitor pentru a fi util societății. Așa văd eu profilul sportivului actual, înarmat cu nobile trăsături morale și de voință, cu o ridicată conștiință socială, pregătit multilateral, în pas cu viața.

Indiferent că sîntem membri ai conducerii clubului sau jucători, cu toții sîntem hotăriți ca prin gradul de participare la efort, prin calitatea muncii noastre, să ne îndeplinim în mod exemplar sarcinile, pentru a transpune în viață măsurile stabilite prin istoricul program elaborat de partid.

Ing. EMERIC FARCAȘ

ETICĂ = FAIR-PLAY

DE AL. MIRODAN

Etica, acest cuvînt atît de des evocat și discutat în aceste zile, este tradus în lumea fotbalului printr-o expresie care, asemeni radioului, telefonului sau automobilului, a devenit internațională, fiind scutită de traducere : fair-play.

Universul de pe gazon, reproducînd ca pe o scenă, universul **celălalt**, trăiește de la început sub imperativul „jocului corect". Fair-play-ul este constituția fotbalului și oridecîteori prevederile acestei constituții sînt uitate sau încălcate, societatea stadioanelor cunoaște stări maladive și traumatisme impunînd o reacție energică. Spiritul nu tolerează degradarea.

E ceea ce se întîmplă acum în soccerul vest-german, de pildă, unde — descoperindu-se (cu întîrzierile de rigoare ce prezidează la efectuarea descoperirilor omenești) că meciurile sînt vîndute după tarif și pe bani gheață și că, tot așa mergîndu-se, mîine va lua ființă, peste drum de Bursa din Frankfurt, o bursă neagră a golurilor — persoanele responsabile s-au desmeticit și au apăsat brusc o frînă, cu riscul de a azvîrli în aer campionatul federal. E ceea ce s-a întîmplat deunăzi în Olanda cînd Ajax Amsterdam, cîștigătoarea Cupei campionilor europeni, a refuzat să joace finala intercontinentală în America de Sud pentru („sentimentalism" ?) simplul și cam candidul motiv că nu vrea să-și vadă jucătorii pe targă. E ceea ce s-a întîmplat în ultima și mult discutata ședință a comisiei de disciplină a U.E.F.A. cînd, după o bătălie care va fi citată în istoria justiției sportive, majoritatea a hotărît cunoscuta pedepsire a clubului Borussia Moenchengladbach. Adevărul este că asistăm la o mare contraofensivă a fair-play-ului ; devalorizată multă vreme, privită ironic de bărbații „realiști" și considerată, gata, desuetă pe veci, eleganța a ridicat capul, luptînd pentru supraviețuire.

S-o ajutăm. Pretutindeni.

Adică, mai întîi, pe gazon : unde, jucătorii trebuie să înțeleagă că brutalitatea nu va înlocui niciodată talentul.

Pe urmă, în tribune: unde, eliberîndu-ne de prejudecată, de diplomație falsă sau de lașitate adevărată, trebuie să spunem publicului, cu franchețe brutală, că a cînta după meci : „ați mîncat bătaie" e semn de imbecilitate iar a arunca pietre în capul jucătorilor musafiri e barbarie.

În sfîrșit, în birourile cluburilor, arbitrilor și altor foruri fotbalistice : unde trebuie spus că fair-play-ul începe de sus sau nu mai începe de loc.

VIAȚA INTERIOARĂ A ECHIPEI — IMPORTANT FACTOR PEDAGOGIC

Am citit cu atenție documentele Plenarei Comitetului Central al P.C.R din 3—5 noiembrie privind perfecționarea activității politico-ideologice și cultural-educative în scopul dezvoltării permanente a conștiinței socialiste. În cuvîntarea rostită cu acest prilej, tovarășul Nicolae Ceaușescu a expus o sumă de idei care își găsesc ample implicații în viața de azi și de mîine a patriei noastre, idei-principii ale moralei și eticii omului nou, care stau la baza întregii noastre activități. În sfera acestor principii trebuie să ne înscriem și noi, sportivii, preocupările de zi cu zi.

Asupra noastră, a jucătorilor de fotbal sînt ațintite zeci și sute de mii de priviri. Un mare număr de oameni ne judecă nu numai comportarea din joc, nu numai tehnica sau talentul pentru cel mai frumos dintre sporturi, dar și fiecare gest în parte. Nu întotdeauna ne dăm seama, dar cei mai mulți dintre cei care ne iubesc sau stimează, oameni de profesiuni și vîrste diferite, se interesează mult și de comportamentul nostru în afara vieții sportive, de modul cum ne achităm obligațiile față de societatea în care trăim. Nu trebuie să-i dezamăgim nici într-un sens, nici în celălalt.

Pe teren, în focul unor dispute dîrze, aprige, sînt inerente greșelile. Dar cum privim, noi ceilalți, greșeala unui coechipier ? Reușim în toate clipele grele să ne menținem calmul și luciditatea, să ne strunim nervii, să dăm o mînă de ajutor celui care a greșit ? De ce se uită mereu că e posibil ca în minutul următor să greșească tocmai cel care își apostrofase coechipierul cu puțin timp mai înainte ? Stăpînirea de sine, respectul față de coleg și adversar, dăruirea, abnegația, cinstea — iată trăsături care trebuie să ne caracterizeze pe fiecare. Disciplina unei echipe depinde de însușirile jucătorilor, dar într-o foarte, foarte mare măsură și de viața ei interioară. Multă lume se întreabă cărui fapt datorăm noi, studenții de la „U", saltul făcut în această toamnă. Ei bine, tocmai unei adevărate vieți de echipă, unui climat de prietenie sinceră și respect.

Un alt aspect căruia documentele îi acordă o deosebită importanță este acela al modului cum ne achităm noi, tinerii, de obligațiile pe care le avem față de societatea noastră socialistă care ne-a creat, an de an, cele mai bune condiții de viață și de studiu, obligații pe care le avem ca cetățeni. Pe sportivii fruntași în afara terenului trebuie să-i caracterizeze în primul rînd modestia. Un jucător de fotbal poate parcurge într-un timp relativ scurt drumul de la anonimat pînă la momentul cînd mii de oameni îl poartă pe brațe sau îl aclamă. Mulți dintre cei ajunși în vîrful piramidei consideră însă că de acum totul li se cuvine, devin aroganți, plini de ei înșiși și, de aici, pînă la a păși pe drumuri greșite e un singur pas. Mulți factori trebuie să concure la instaurarea în rîndul sportivilor a modestiei, bunei cuviințe, respectului și, înainte de toate, tot viața interioară a clubului, a echipei este cel mai important. De ea depinde în mare măsură cultivarea principiilor eticii și moralei noastre socialiste pe care trebuie să se fundamenteze formarea, ca cetățean, a fiecărui sportiv.

CONSTANTIN ȘTEFAN
jucător la „U" Cluj

ANIMAȚI CONTINUU DE DORINȚA AUTODEPĂȘIRII

Pentru toți cetățenii patriei noastre programul adoptat de plenara C.C. al P.C.R. din 3—5 noiembrie constituie prilejul unei analize temeinice, într-un pronunțat spirit critic și autocritic, a activității desfășurate pînă în prezent, ca și a perspectivelor muncii ce trebuie împlinite de noi în cadrul măreței opere de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate.

Activez de mulți ani, în afara sarcinilor de producție, într-un domeniu — acela al culturii fizice și sportului — căruia îi revine un rol de seamă în marea bătălie pentru traducerea în fapte a acestui vast program de dimensiuni istorice din viața poporului nostru. Și ca unul care mă simt nemijlocit legat de fotbalul de performanță, în calitate de arbitru divizionar, aș vrea să mă refer în cuprinsul acestor rînduri la două aspecte, deosebit de semnificative din practica noastră a acelora care sîntem chemați să asigurăm normala desfășurare a spectacolului sportiv.

Și este vorba, în primul rînd, de necesitatea pregătirii cu conștiinciozitate și cu simț de răspundere a tuturor celor cărora li se încredințează dificila, dar nobila sarcină a conducerii meciurilor de fotbal, indiferent de caracterul competițional și de importanța întîlnirilor. *Ce înseamnă de fapt acest lucru ? Evident, o bună pregătire presupune înainte de toate, o perfectă cunoaștere a prevederilor regulamentare ca și respectarea măsurilor corespunzătoare menținerii formei sportive. Dar, pentru ca un arbitru să poată îndeplini constant cu succes rolul unui regizor de calitate în teren el trebuie să ducă permanent și o luptă împotriva oricărei tendințe de automulțumire și mai ales de supraestimare a propriei valori. Pentru că nu o anumită poziție cîștigată la un moment dat și nici colecția de note mari nu sînt acelea care hotărăsc dimensiunile reale ale personalității unui arbitru. Ci nivelul pregătirii sale, dominat de dorința continuă a autodepășirii.*

În al doilea rînd, trebuie amintită necesitatea aplicării deciziilor în condițiile celui mai înalt spirit al dreptății și echității sportive. *Adevărat judecător al situațiilor de joc, arbitrul este chemat să acționeze în ideea regulamentului, fără părtinire și fără sentimentalism de ocazie. Procedînd numai în acest fel, vor fi evitate și eliminate definitiv suspiciunile care mai planează încă asupra unor arbitraje și, bineînțeles, asupra rezultatelor unor întîlniri oficiale. Deși, sincer mărturisind, mi se pare greu de acceptat astăzi existența incorectitudinii premeditate pe terenul de sport.*

Personal, am considerat întotdeauna ca o obligație de căpetenie în activitatea mea, să reprezint cu cinste atît colectivul de muncă din uzină, cît și corpul de arbitri în rîndurile cărora mă număr de aproape 15 ani. Și consider la fel de firesc ca în viitor să mă înscriu pe linia unor realizări și mai bune, superioare calitativ succeselor precedente.

NICOLAE RAINEA
maistru la Fabrica de rulmenți Bîrlad,
arbitru divizionar de fotbal

LA METALUL BUCUREȘTI, FOTBALUL SE CĂLEȘTE LÎNGĂ FORJĂ

Uzina „23 August" are dimensiuni în spațiu și în geografia economică a țării, impresionante. Halele ei imense se înlănțuie pe cîteva hectare bune de teren, pe poarta ei se scurg zilnic 11 000 de salariați. Riscînd o metaforă, pare un uriaș bun care scoate pe nări și pe gură locomotive electrice și utilaj greu. Această uzină, de proporții miniaturale, prin comparație, înainte de 23 August 1944, avea o echipă de fotbal numită „Titan", ce lupta cu nevoile și cu adversarii mărunți în campionatul municipal. Era doar o mostră concretă a emanației ideii de mișcare sportivă din mediul muncitoresc... Astăzi, uzina și-a clădit o echipă de fotbal denumită cu un cuvînt extras din dicționarul industriei grele ; un cuvînt care simbolizează parcă și hrana zilnică a uriașului cel bun și tăria morală a celor care produc nemijlocit, aici, bunuri materiale: METALUL.

Metalul București, reprezentanta muncitorilor de la „23 August", este o trainică echipă de Divizia B. Am descins în mijlocul ei, nu la un meci duminical, nici în timpul unui antrenament de rutină, ci într-o dimineață oarecare, în aceste zile de efervescență partinică, după lucrările Plenarei Comitetului Central al P.C.R. Am vizitat, cu alte cuvinte, echipa la ea acasă, sub acoperișul unde se plămădește, în fiecare secundă, încă o piesă necesară edificiului măreț al societății noastre socialiste multilateral dezvoltate. La club, am strîns în jurul unei mese, pe Savu Spătaru, președintele clubului, Gheorghe Tigler, vicepreședinte și responsabil cu secția de fotbal, Constantin Constantinescu, organizatorul secției și pe antrenorul echipei, Paul Popescu. Oameni sobri, competenți și responsabili, legați organic de uzină, care ne vorbesc într-un spirit realist de echipa muncitorilor mării uzine bucureștene. Ne prezintă un tablou al trecutului și prezentului acestei formații și desprindem, ca pe un fir roșu, profilul etic de bună calitate care caracterizează echipa Metalul. În contact direct încă din perioada de practică la școala profesională, cu muncitorii uzinei, fotbaliștii au deprins seriozitate, abnegație și spirit de sacrificiu. S-au străduit să transpună pe teren aceste virtuți morale și comportarea generală a Metalului a oferit motive de satisfacție. Am pole fals și neconstructiv viața echipei, dacă nu am sublinia însă și fisuri, am zice specifice, care au grevat-o de-a lungul anilor. Tovarășul Spătaru se face purtătorul de cuvînt al interlocutorilor noștri.

—„Știm, spune el, unii dintre componenții echipei ne-au părăsit în cîteva ocazii. Noi sîntem, dacă se poate spune așa, victima propriei valori a fotbaliștilor pe care i-am crescut. Un calcul simplu ne dă garanția că promovarea noastră în prima divizie ar fi încetat să fie o iluzie dacă am fi avut „în mînă" elementele care s-au transferat la echipe superioare în ultimii doi ani. Să știți însă că nu întotdeauna a fost o dezertare. Noi am discernut de la caz la caz și nu ne-am cramponat de paragrafele regulamentare pentru a stopa veleități viabile la unii fotbaliști de valoare. I-am înțeles și ne-am mîndrit că am putut lansa în Divizia A fotbaliști ca Olteanu, Naom sau Gabriel Sandu. Noi sîntem o echipă care plînge cu un ochi după pierderi valorice ireparabile și rîde cu celălalt la satisfacția de a fi recunoscuți oficial ca un laborator care oferă cadre de nădejde fotbalului românesc".

— Dar băieții unde sînt ?

— Poftiți cu noi dacă vreți să-i vedeți", a venit răspunsul.

Am pășit în curtea uzinei, deasupra căreia plutește aerian, impunător și puternic, un imens pod rulant. Parcurgem secțiile sub impresia frumuseții fără seamăn a actului concret de muncă : oamenii erau aplecați deasupra mașinilor, încordați și aspri, aveau totuși liniștea izvorîtă din satisfacție. Iată-l pe electricianul **Gh. Niculescu**, pe inginerul **Tudor**, pe economistul **Marcoci**, maistrul **Fane Dumitru**, toți foști jucători ai Metalului, care ridică o clipă ochii adresîndu-ne un salut parcă puțin complice aflînd de unde sosim. Ajungem și în hala de montaj a locomotivelor, lîngă pupitrul de comandă al șefului de echipă, **Gheorghe Buruc**. Comunistul Gheorghe Buruc este fost fotbalist, membru în biroul secției de fotbal și mai ales erou al muncii socialiste. Are în subordine pe fotbaliștii **Iorgulescu, Minculescu și Rădulescu.**

— Tovarășe Buruc, ce spun oamenii de jucătorii din secția dv. ?

Gheorghe Buruc își șterge mîinile cu un somoiog de cîlți. Are gesturi mecanice dar privirea albastră, limpede și bună a adunat parcă toată omenia tovarășilor săi de muncă.

— „Sînt băieți buni și muncitori", ne răspunde. „Cu toții îi îndrăgim în măsura în care ei ne răsplătesc încrederea pe terenul de sport și aici la locul de muncă. Unii mai greșesc, e drept, dar forța colectivului îi canalizează prompt pe drumul cel bun. De pildă puștiul ăsta. Rădulescu, plecase în vară la S. C. Bacău. (Lăcătușul Alexandru Rădulescu se proptise cu toată vigoarea lui de sportiv într-o chele franceză, meșterind ceva la un piston). L-am chemat la fața secției și i-am spus doar atît : Rădulescule, ești de patru ani în uzină, aici lîngă inima noastră. Ai învățat meserie, ai jucat fotbal și acum dorința de căpătuială te cheamă departe de noi. Abia a îndrăznit, rușinat, să ne privească în ochi și s-a întors singur așa cum plecase. Dar mai avem probleme de rezolvat, mai avem un jucător, Cojocaru, suspendat de club pentru atitudine infumurată și absențe la antrenamente. Uitați-vă în jurul dv., oamenii lucrează sub imboldul și cuvîntul înțelept al partidului, pereții sînt pavoazați cu lozinci mobilizatoare și acest Cojocaru își permite să pretindă mai mult decît dă. Eu am încredere că cei de la „energetică", unde lucrează Cojocaru îl vor ajuta să coboare din sfera lui de fumuri de fotbalist talentat și băiat frumușel, cu picioarele pe pămînt".

Gheorghe Buruc s-a uitat brusc la fotbalistul lăcătuș Rădulescu, iar acesta înțelegînd parcă substratul micii noastre dezbateri, i-a zîmbit cu înțeles. Avea Rădulescu o bucurie lăuntrică și un sentiment de recunoștință în toată atitudinea lui.

Ion CUPEN